

Egy szegedi zarándok története

A Szűzanya mindenki lelkét megérinti és mindenki jobb emberként tér haza

A csíksomlyói búcsújárásom története 2000-ben kezdődött. Azelőtt még nem jártam a Székelyföldön, de szegediként még csak Aradon sem. Addig csak a Duna TV adásain keresztül figyeltem a csíksomlyói búcsút, amely egyre nagyobb hatást gyakorolt rám. A gyerekeim is kicsik voltak még, tartottunk attól miként fogják kibírni a hosszú utazást az akkoriban még rossz állapotban lévő erdélyi utakon. Aztán a kíváncsiság, a hitbéli vágy erőt vett rajtunk, hogy rászánjuk magunkat az utazásra.

Otthonról haza

Egy akkori munkatársam gyergyói származású volt, tőle érdeklődtem a lehetséges szálláshelyekről, de ő sem tudott konkrét szállást ajánlani Somlyó környékére. Az interneten kezdtem el a kutakodást, így akadtam Csíkrákosra, mint lehetséges szállásadó falura. Erdélyben akkoriban még nagyon kezdetleges állapotban volt az internet elérhetősége, e-mailes kapcsolat meg még annyira sem, ezért postán küldtem egy levelet Csíkrákosra a Cserekert Fogadóba. A pozitív visszajelzés után útnak indultunk a hosszú útnak (autópálya annak idején még egyáltalán nem létezett, az utak is hagytak kívánnivalót maguk után). Balassagyarmatiként (Nógrád vármegye) már gyerekkoromban szembesültem Trianon igazságtalanságával, hiszen az Ipoly tulsó oldalán lévő falvakban számos közeli rokonunk élt, akik többször is átjöttek látogatónak hozzánk „magyarba”. Meglátogatva őket is, majd tovább is utazva fel Lengyelországba akkoriban gyerekként én

még csak azt láttam, hogy a gúnyhatár környékén mindenki magyarul beszél, aztán minél távolabb haladva egyre kevesebb magyar szót hall az ember (vagy csak nem akartak érteni magyarul). Valami ilyesmire számítottam először Erdélyben is. Aradon még valóban sok magyar szót hallott az ember, majd tovább utazva a mőcvidéken már egyre kevesebbet. Székelyföldre megérkezve viszont elemi erővel hatott ránk, hogy ott minden falu magyar táblával volt kiírva, hogy ott mindenki magyar. Udvarhelyen kiszállva az autóból egy jóarcú fiatal pár jött velünk szembe az utcán, akik magyarul tréfálkozva, beszélgetve sétáltak. Megérkeztünk „otthonról haza”.

Gyalog Csíksomlyóra

A Cserekert Fogadóban kiderült, hogy éppen a tulajdonos testvérenek a házában szereztek nekünk szállást. Akkor kezdődött az immár két évtizedes barátságunk, ami valószínűleg

már életünk végéig kitart. Azóta csak velük egyeztetünk szállás ügyében. Nem ismerve a helyi szokásokat, a gyerekek miatt az első években még kocsival mentünk be Szeredába. Aztán a helybeliek felvilágosítottak, hogy igazából azért gyalog illik zarándokolni, ha az egészségük bírja ők is így szokták ezt tenni, ezért mi is váltottunk. Nem tagadom, hogy az oda-vissza gyaloglás után van némi izomláz másnap a lábaimban, hiszen nem szokta a cigány a szántást, otthon én sem gyaloglom naponta 30 kilométereket, de a keresztaljával történő menetek alkalmával rengeteg ismeretséget, barátságot kötöttem az évek folyamán, már mindenki szeretettel üdvözlő a reggeli gyülekezések során. Ma már el sem tudnám képzelni a somlyói zarándoklatot autóval.

Hogy mi vonz évente vissza Csíksomlyóra? A nemzeti és hitbéli összetartozás élményének újbóli megtapasztalása és megélése. A Csíksomlyón szerzett lelki élmény aztán kitart a következő évig. A covid miatt kimaradt évben szinte belebetegedtem a fájdalomba, hogy csak a TV képernyőjén keresztül lehettem részese az eseményeknek. Emlékszem, hogy a legelső ottani évben másnap reggel mi már kipihenve éppen reggeliztünk a fogadóban, amikor valamelyik felcsíki keresztalja még csak akkor érkezett vissza Csíkrákosra és ment tovább, fegyelmezetten énekelve, csengettyűzve. Meglátva őket összeszorult a szívem, hogy mekkora hit és szeretet él a székely népben, ha ekkora áldozatot képesek megtenni a nemzetükért. A csonkaországban ilyet sajnos már nem lát az ember, pedig nagy szükség lenne ott is a nemzet beteg lelkének gyógyítása érdekében. Minden otthoni ismerősömmel elmeséltem már a somlyói élményeimet és kapacitálok mindenkit a zarándoklatra.

A Szűzanya védelmében

Ahogy a muzulmánoknak életükben legalább egyszer el kell zarándokolniuk Mekkába, úgy a magyaroknak is Csíksomlyóra kellene menni, hiszen ott a Szűzanya minden gyermekét szeretettel hazavárja. Még ha nem is katolikus, esetleg nem is

vallásos az ember akkor is biztosan másként jön le mindenki a hegyről, mint ahogy oda felment. A Szűzanya mindenki lelkét megérinti és mindenki jobb emberként tér haza onnan. Az évek folyamán volt olyan év, hogy az úton elkapott minket az eső. Egyszer még a jégeső is. Ennek ellenére másnap egyetlen tüszentést, köhögést sem hallottam senkitől se, hiszen a Szűzanya megvédett minket minden bajtól. Azt szoktuk ilyenkor mondani, hogy a Szűzanya annyira szeret minket, hogy megmosta az arcunkat. Miért és kikért mondok imát Csíksomlyón? A szeretteimért, a családomért, a magyar népemért, a hazámért. A hazám feltámadásáért, aminek eljövételében nem szűnök meg hinni sohasem, egy percre sem! Ennek idejét természetesen nem tudom megjósolni, de hogy valamikor, valamilyen módon ez el fog jönni, abban nincs két-ségem. Csak hinni és bízni kell benne mindnyájunknak nagyon!

Zara Csaba - Szeged

